

Jak Středohoř zachránil motýly

Libor Pisklák

obrázky

Tereza Piskláková

**LIFE
ČESKÉ
STŘEDOHOŘÍ**

České středohoří je nádhernou krajinnou oblastí, kterou stráží dobrý duch Středohoř.

Prožijte další příběh Elišky a Kryštofa, kteří již objevili kouzlo motýlí říše.

Kryštof nemohl dospat. Večer s tatínkem dodělali nový luk. Hned jak nad Hlinnou vysvitlo slunko, vyběhl na zahradu. K plotu na zahradě si postavil slaměný terč a začal střílet šípy.

Hurá. Luk se povedl, co šíp, to zásah. Při čtvrtém výstřelu ale šíp minul terč, přeletěl plot a zůstal ležet na střeše kurníku v zahradě tety Vlastičky. Kryštof opatrně položil luk do trávy, přešel plot a po větvi staré jabloně šplhal ke střeše kurníku. Už, už sahal po šípu. V tom se ozvala rána a Kryštof propadl střechou na hromadu slámy. Měl štěstí, o trám si

narazil jen loket a polekal slepice, které s křikem vylétly na dvorek. Ve chvíli, kdy si Kryštof prohlížel roztržené tričko, vběhla do kurníku teta Vlastička s motyčkou v ruce.

„Tak já jsem si myslela, že mi tady řádí liška, a on to Kryštof! Co tady děláš? Stalo se ti něco?“

Kryštof si utřel nos a celý zaprášený odpověděl: „Teto, promiň, já ti tu střechu spravím, já na ni vlezl pro šíp, ale až na díru v tričku mi nic není“ a hrdě ukazuje šíp Vlastičce. Jak zvedl ruku, sykl.

Teta Vlasta se usmála: „Aha, koukám, že ti nic není, tak pojď, já se na ten loket

podívám.“ V kuchyni Kryštofovi naražený loket prohlédla a namazala. „To je kostivalová mast, ta léčí všechny naražené nebo bolavé klouby a zlomené kosti“ vysvětluje teta.

Kryštof vykulil oči: „To je opravdu mast z kostí, které se někde válely?“

Vlastička se rozesměje a vypráví Kryštofovi, jak se mast vyrábí. „Kryštofe, dělám ji ze sádla a kořene léčivé rostliny, která se jmenuje kostival lékařský.“ Hned mu také na své zahrádce ukázala bylinu s fialovými kvítky a tmavě zelenými listy. Kryštof tetě poděkoval, popadl svůj šíp a rozběhl se domů, aby vyprávěl o svém dobrodružství.

*Kostival
lékařský*

„Kryštofe, co se ti stalo?“ lekla se maminka, když mu otevřela dveře.

Kryštof si sedl k snídani a pustil se do vyprávění. Jeho sestra Eliška se směje: „Kryštofe, to sis vážně myslel, že se masťka dělá z kostí? No to by z kostí musel být i ten motýl.“

„Jaký motýl?“ zeptal se Kryštof.

„Přeci přástevník kostivalový, občas u nás létá na zahradě,“ odpověděla Eliška.

„Tak toho jsem nikdy neviděl,“ kroučí hlavou Kryštof.

Tatínek celé vyprávění poslouchá a usmívá se.

Maminka pokládá na stůl otevřenou knihu a ukazuje všem u stolu krásnou fotografii motýla.

Motýl prástevník kostivalový

„Dospělec prástevníka kostivalového je charakteristický svou zářivou oranžovou až červenou barvou spodních křídel. Zajímavé je, že se jedná o nočního motýla, který létá i přes den.“ Čte maminka.

Eliška si prohlíží obrázek: „Ten motýl je opravdu nádherný, Kryštofe, podívej ty barvy.“

Kryštofa ale spíše zaujal obrázek housenky: „No to mi teda řekněte, jak se z něčeho tak ošklivého vyklube takhle pěkná věc!“

Housenka přástevníka kostivalového

„Motýl, ne věc, Kryštofe! Je krásný a dokonce je chráněný!“ vysvětluje tatínek.

„Nás dva asi čeká oprava té probořené střechy. Chudák Vlastička a její slepice, odpoledne se do toho pustíme.“

„Já vím, je mi to líto, budu rád, když mi pomůžeš,“ odpověděl Kryštof a ukousl si už z druhého koláče.

„Eli, Kryštofe,“ volá maminka „vezměte si košík a natrhejte v sadu meruňky, k obědu budou knedlíky.“

Kryštof má meruňkové knedlíky moc rád, ale trhat ovoce se mu nechce. Drží košík, kouká kolem a Eliška mu podává meruňky ze stromu.

„Košík už je plný, pojd' Eliško, odneseme pár merunek tetě Vlastě“ hryže Kryštofa špatné svědomí.

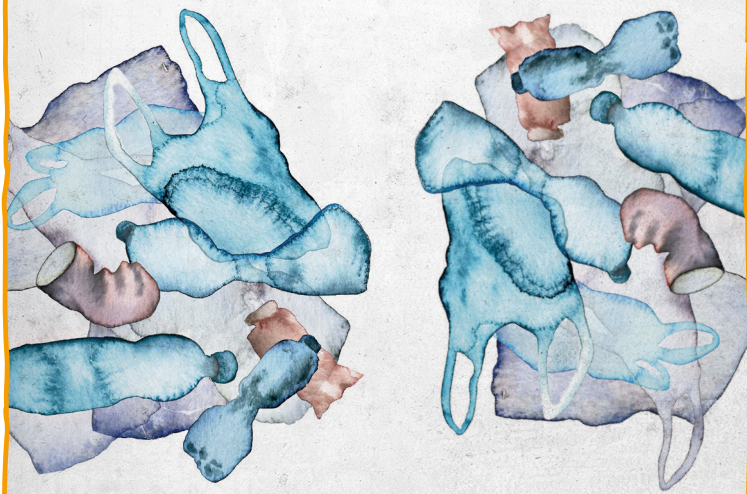
Vyběhnou zadními vraty ze sadu na cestu. Stačilo málo, aby otevřená vrata bouchna do auta, které stálo zaparkované hned za nimi.

„Dávejte pozor,“ rozkřikla se na děti nastrojená paní z auta „málem jste mi odřeli dveře.“ Děti opatrně zavřou vrata, obejdou auto a s košíkem běží k tetě.

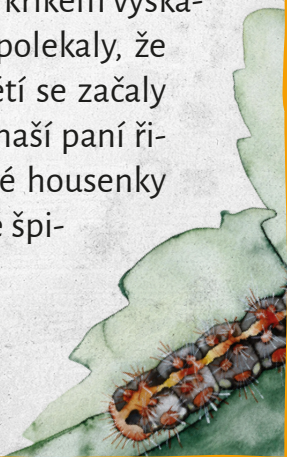
Vlastička měla z meruněk velkou radost a moc ji potěšilo, když jí Kryštof řekl, že přijdou s tatínkem střechu opravit.

Kryštof s Eliškou se vrací domů, blíží se k vratům do sadu a najednou vidí, jak se paní u auta rozhlíží a z otevřeného kufru vytahuje pytle s odpadky, které hází do vysoké trávy. Potom paní rychle

nasedla do auta a sjela z cesty na chráněnou rozkvetlou louku, kde se chtěla s autem otočit. Než se jí to povedlo, polámala luční kvítí, kvetoucí bodláky a v trávě vyjela koleje. Vyplašení motýli odlétli.

„To je přeci motýlí louka! Tam nemůže jezdit!“ Kryštof pozoruje, že auto jede nějak divně, poskakuje, má zapnuté stěrače, různě bliká a troubí. A najednou se to stalo. Prásk, auto zapadlo do příkopu. Otevírají se dveře a paní s křikem vyskakuje z auta ven. Děti se polekaly, že se jí něco stalo, ale vzápětí se začaly smát. Po načesané hlavě naší paní řidičky lezou velké chlupaté housenky a její krásné šaty jsou celé špinavé.

Kryštof běží k autu a vidí, že je plné rozsypaných odpadků. Eliška přiběhla za ním. „Kryštofe, ty vyhozené pytle už v trávě nejsou!“

„Myslím, že všechno už je zpátky, tady“ ukazuje do auta.

Najednou zahřmělo. Kryštof se podívá na oblohu: „To je zvláštní, nikde ani mráček.“

„Podívej, tam!“ ukazuje Eliška na nedalekou stráně.

Mezi houštím děti vidí velkou postavu s obrovským kloboukem a holí.

„No ne, to je asi ...“ Kryštof se nemůže vynadívat. „Středohoř“ dopoví potichu Eliška. A jak jméno vysloví, tajemná postava mizí.

Blíží se poledne, děti popadnou košík s meruňkami a spěchají domů. Na kvetoucí voňavé louce před domem se však zastavují a s údivem pozorují, že je plná krásných, barevných motýlů.

„To je nádhera, tolik jsem jich tu ještě nikdy neviděl, Eli. To je snad nějaké kouzlo.“

„Motýlů je hodně tam, kde se správně kosí louky a nechávají se vykvést, tam mají hodně potravy.“ vysvětlila Eliška bratrovi.

„Eliško, Kryštofe, kde jste?“ volá maminka.

Děti vběhly do kuchyně a vyprávěly, co viděly.

„Tati, mami, to byl určitě Středohoř!“

„On se objeví vždy, když se děje nějaká špatnost,“ přikyvuje maminka.

„Té paní to docela slušelo a přitom se chovala tak hrozně“
přidal se Kryštof.

„S motýly je to někdy jako s lidmi.“ povídá tatínek. „Vzpomeň si, Kryštofe, na tu housenku, jak se ti nelíbila. Stejně, jako se z housenky vyklube krásný motýl, tak i člověk, který není na první pohled moc hezký, může v sobě ukrývat vnitřní krásu. Může být hodný a poctivý. Naopak, té paní z auta to slušelo a viděly jste, jak se chovala. Po loukách se jezdit autem nesmí, natož tam vyhazovat odpadky. Přírodu musíme chránit. Každému, kdo se dobře stará o své okolí se příroda odvděčí bohatostí a krásou.“

Na rozkvetlou voňavou louku se slétli motýli.

Středohoř

OCHRÁNCE ČESKÉHO STŘEDOHOŘÍ

Ministerstvo životního prostředí

Vydala AOPK ČR,
RP SCHKO České
středohoří v rámci
projektu LIFE16
NAT/CZ/000639
financovaného
Evropskou unií.

